

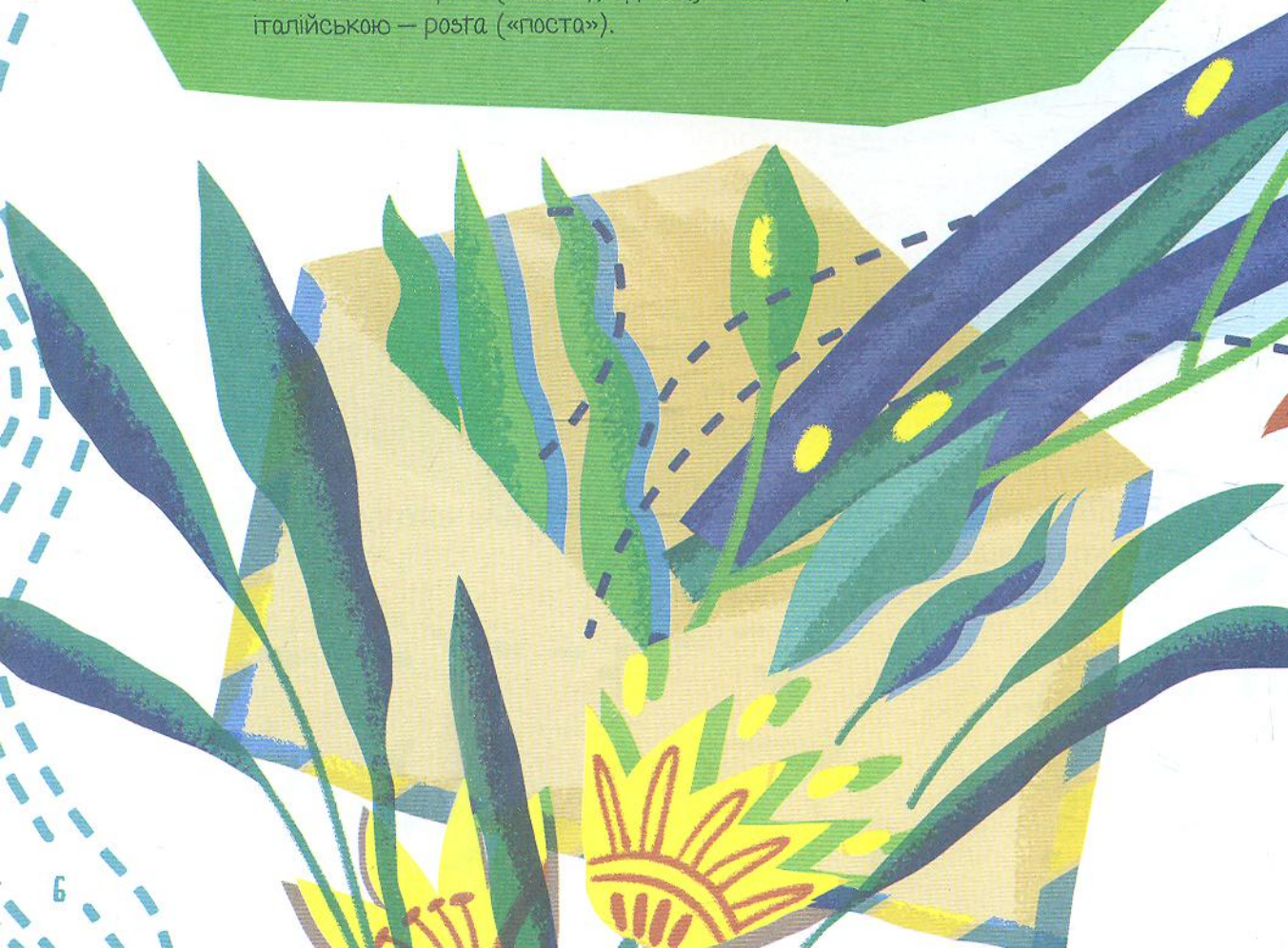
Що таке пошта?

Пошта — це установа, яка здійснює доставку листів та посилок.

Слово «пошта» утворилося від давнього латинського слова *posta* і спочатку означало місце для обміну коней і посланців.

Можливо, ви чули таку фразу: «Пост здав — пост прийняв»? Так кажуть дорослі, які змінюють одне одного на роботі. Недарма слова «пошта» й «пост» дуже схожі між собою, еге ж?

У багатьох інших мовах слово «пошта» звучить майже однаково. Англійською — *post* («пост»), французькою — *la poste* («ля пост»), італійською — *posta* («поста»).





Від самого початку головним завданням пошти був обмін інформацією. Це тепер, у сучасному світі супутникового інтернету, отримати її дуже легко. А лише уявіть собі, що раніше не було не тільки супутникового інтернету, а й телефону.

Навіть паперу колись також не було...

А як же тоді люди дізнавалися про необхідне, наприклад, про запрошення на весілля чи день народження, про початок або закінчення війни?

Про це та інше поговоримо далі!



ПЕРШІ ПОШТАРІ


Грецький воїн Фідіппід

Перші поштарі, а саме люди, які передавали потрібні відомості, з'явилися дуже давно — тисячі років тому, у часи великих імперій — Єгипетської, Римської, Перської та інших. Тоді поштарів називалися гінцями. Авжеж, від слова «гнати». Давні поштарі, певно, мали сильні ноги й богатирське здоров'я. Адже їм потрібно було швидко долати великі відстані.

Щоправда, міць і витривалість не допомогли одному з перших гінців, відомому грецькому воїну Фідіппіду, який ніс звістку про перемогу греків над персами від міста Марафон до міста Афіни (за іншою версією — до Спарти). Передати звістку про перемогу вважалося серед давніх греків дуже почесним правом! Фідіппід, не відпочивши після важкої битви, вирішив скористатися цим правом і побіг до Афін, щоб першим сповістити жінок і дітей про перемогу над ворогом. Та щойно подолавши шлях, воїн упав від знемоги й помер.

«Радійте, ми перемогли!» — такими, кажуть, були його останні слова.

Що ж, погодьтеся, це добре, що тепер поштарям не потрібно аж так щодуху гнати, щоб повідомити важливу новину!



На згадку про Фідіппіда ми називаємо біг на далеку відстань марафонським, або просто марафоном. Від міста Марафон до Афін Фідіппід пробіг понад 140 кілометрів, жадного разу не зупинившись! (У деяких джерелах навіть більше). Автомобіль, наприклад, долає таку відстань за 1,5 години, а пішки можна йти день-два. Уявіть собі, як це довго! У сучасному спорті дистанція з марафонського бігу становить 42 км 195 м. Це втричі менше за ту дистанцію, яку пробіг Фідіппід, адже ніхто не хоче повторити його долі!

*Пам'ятаймо
Фідіппіду
на зороз
в Марафоні*

Український поштар — гуцул Федір Фекета

Ще один відомий поштар — гуцул. Саме йому, поштарю, майже двісті років тому в селі Тур'ї Ремети на Закарпатті встановили перший пам'ятник. На його честь також започаткували перший півмарафон під гаслом «Біжи, як легенда».

«Чим же зажив такої слави Федір Фекета?» — питаєте ви.

Федір Фекета понад тридцять років пропрацював листоношею. Кілька разів на тиждень він долав двадцять п'ять кілометрів пішки. Федір сумлінно збирав листи своїх односельців та відносив їх до Ужгорода. Ішов Федір не дорогою (так значно довше), а одному йому відомими гірськими стежками.

Якось узимку листоноша провалився під лід на річці Туриці, зумів вибратися разом із листами, але сильно застудився і невдовзі помер.

Грецький воїн Фідіпід став посланцем через витривалість, а Федір Фекета навпаки — через слабе здоров'я. Є версія, що Федір, аби приносити хоч якусь користь односельцям, став доставляти їхні листи та майно. За це люди були йому вдячні й по смерті встановили пам'ятник.

Пам'ятник
Федору
Фекеті

